

по бойнитѣ полета! Татко ни пишеше често. Въ всѣко писмо, слѣдъ всѣка побѣда ни се обаждаше и писмото му винаги завършваше съ думитѣ — „колко сладко е да умрешъ за отечеството!“

Колко е сладко!... А мама го чете и върти съ глава, и плаче...

Но войната се свърши. Училищата се отвориха пакъ и ние наново ги напълнихме.

Отъ нашия класъ липсваше само Шишко. На Хрѣтката братъ му бѣ убитъ, ала той пакъ тичаше и крѣщеше, пакъ се закачаше. И всичко бѣше пакъ както прѣди. Липсваха само двама отъ учителитѣ — бѣха още на война, А, кой знае защо — отсъствието на Шишка ни бѣше тежко: за насъ той бѣше ужъ нищо, пъкъ безъ него се чувствувахе пустота въ класа. До тамъ бѣхме свикнали да го гледаме седналъ до стѣната на втория столъ, или облѣгнатъ о високия клонестъ брѣстъ. Но скоро научихме и за него. Единъ неговъ съсѣдъ ни разказа, че билъ заминалъ съ каруцата. Баща му заминалъ съ полка си и останалъ Шишко самъ въ кѣщи, самъ съ злата си мащеха. На втория день още майката го навикала и той излѣзълъ изъ кѣщи и цѣли два дена скиталъ неизвѣстно дѣ. Дирилъ белкимъ татка си. — Така ни разказваше съсѣда. — На втория день рано се върналъ, впрѣгналъ конетѣ и излѣзълъ.

Историята съ Шишка ни страшно интересува. Ние се надваряхме да питаме:

У. — Ами наждѣ е заминалъ?

Ч. — Разбира се, да кара патрони — ни поясни прѣдѣтъ.

С. — Ами ще го приематъ ли тамъ като е още б. — никъ?